

Ungir tónleikarar framfórdu jazz á sera högum stöði

Hans Egholm

Tað, sum sermerkti tann síðsta dagin í Tóshavnar Jazz-, Fólka- og Blues festivalinum, sum var leygardagin 14/8, var at tað vóru ungir tónleikarar sum sluppu at royna seg.

Fyriskiparin sjálvur, Brandur Óssurson trein á pallin og bjóðaði áhoyrarafjöldini vælkommari til tað síðsta kvöldið, og lovaði at vit finga at hoyra góðan jazz frá ungum tónleikarum.

Hetta kvöldið var annars borðreitt við alskyns tónleiki. Nakað eftir kl 20.00 spældi norsk bálkurin Urban Connection í konsert-höllini, hesin bálkur hevur tann heiður at verða útvaldur til ársins ungu jazz-tónleikarar í Noregi.

Svenski bálkurin Got A Match? kom á pallin beint eftir Urban Connection og var hesin svenski bálkurin somuleiðis mannaður við ungum evnarikum tónleikarum.

Aftaná at hesir báðir bálkar vóru lidnir við at spæla, byrjaði føroyski bálkurin Hóvásták sína framförslu í Klingruni, og svenski fólkatónleikarabálkurin Högmarkarna í Musikk-caféni, men av tí at Högmarkarna eisini høvdu eina framförslu mikudagin, valdi eg heldur at fara í Klingruna og lurta eftir føroyskum jazz.

Urban Connection (N)

Triggir evnarikar ungir norðmenn, sum framfórdu góðan jazztónleik við ávísu íblástri frá tí so kenda amerikanska býarjazzinum.

Løgin vóru kanska í so long, við tað at hesir triggir skiftust um at spæla solo, í so at siga øllum løgunum, men tað var ótrúligt at hoyra, hvussu gott hesir triggir spældu saman, -ein altsaxofon, ein kontrabassur og eitt trummusett, tað hóskar stak væl saman.

Saxofonin var kanska tann mest dominerandi, men ein legði væl til

merkis tann serstaka mátan trummuspælarin spældi uppá, ein rættur trummuspælar, sum visti nær og hvar ein skuldi brúka trummustikkarar og kustar v.m.

Kontrabassurin hevði eins og hinir eina framförsu góða framförsu. Hann spældi nógv solospæl og til tíðir í sera góðum samarbeiði við trummuspælaran.

Løgin vóru øll instrumentál, tey vóru still og fríðalig í byrjanini, men sum tíðin leið østi teir hvønn annan upp og tað sást týðiliga at spæligleðin lýsti úr teimum.

Gott samanspæl og ei

undur í at Urban Connection er kosin besti tónleikabálkur fyri ungur jazztónleikarar í Noregi.

Got A Match? (SV)

Fýra svenskir ungdómur íð hava navnframa Chick Corea sum fyrmynd og tað hoyrdist týðiliga. Her vóru tað tangentarnir við røttum jazzakkordum, sum saman við saxofonini settu rættiligan dám á. Hesi bæði ljóðföruni vóru í tóttum sam-an-spæli, og skiftust um at spæla solo.

Trummurnar og bassurin vóru fundamentið, sum so saxofonin og tangentarnir fylltu út við sera góðum

norsku Urban Connection og svensku Got A Match?, var her framförsur rættur jazzur á sera högum stöði.

Hóvásták (FO)

Sámal Lindenskov:

Guitar.

Magnus Johannesen:

Tangentar.

Eyðstein Johannesen:

Bass. Oddfríður Rasmussen:

Percussion.

Ólavur Olsen: Trompet.

Heini Fossa: Trummur.

Jón Thorsteinson: Sang

So var farið í Klingruna, og sum Brandur Óssurson segði, har var føroyskur

trompetspælið hjá tí bert 21 ára gamla Ólavur Olsen, hann spældi framúr væl og hóskaði hansara solospæl sera væl til hetta slagði av tónleiki. Eisini legði ein til merkis frálíka solospælið hjá Sámal Lindenskov við gitariinum og Magnus Johannesen við tangentarnar, teir fylgdu upp við solospæli við ektaðum jazzakkordum, ein fragd fyri oyrað. Hóvásták framfórdu fyri tað mesta heimagjörð lög, men pláss var eisini fyri nøkrum coverlögum. Hesi løgin gjørdi eisini tað at tónleikurin ikki bleiv so monotonur. Jón Thorsteinson kom væl frá sanginum, hóast hesin hevði eina eitt sindur nervøsa byrjan, men kom annars ógvuliga væl frá sínari framförsu. Tað var sera gott samanspæl millum Heina Fossá og Eyðstein Johannesen við ávik-

avist trummunum og bassinum, hetta er sera týðandi fyri hinari og sjálvandi fyri tónleikin. Tað einasta sum var minus var, at trummurnar vóru í so harðar, tí Oddfríður Rasmussen við sínum percussionspæli kom ikki rættiliga til sín rætt, tó so, tá tónleikurin var ógvuliga dempaður hoyrdist týðiliga hvat hann dugði

tónum. Tað var dempaður tónleikur, sum svingaði ógvuliga væl, og teir vóru eisini ótrúliga neyvir í sínari framförsu.

Tað nú so vælkenda lagið, Summertime hjá Gershwin, sum vit ta síðstu tíðina kanska best kenna frá føroyska bálkinum Tangz, var eisini framfört av hesum ungu svenskarinum. Hetta var á ein stillan hátt, har saxofonin hevði sín týðandi leiklut og sum einasta lag var her sungið, ella rættari, teksturin var rappaður, ein heldur ørvísi variatión av Summertime, sum teir annars komu gott frá. Fyri hesar báðar bálkar,

jazzur. Hóvásták hevði nakrar nýggjar menn við í hópinum í mun til síðstu ferð teir upptráðkaðu í Norðurlandahúsinum, men alt í alt ein frálík samanseting.

Hetta vóru allir royndir tónleikarar, so tað skuldi borgað fyri góðsku.

Tað var nú ikki tað stóra hóvástákið, sum var í byrjanini, teir lögdu út við dempaðum jazz, men ein kundi eisini hoyra ein feril av fússión yvir tónleikinum.

Tað, sum so avgjört var at fróðast um, var frálíka

til. Tað, sum eg hevði hoyrt fyrr um kvöldið við norskum Urban Connection, fekk meg at hugsa um, at Heini kanska skuldi keypt sær kustar til trummurnar.

Samantikið vóru løgin væl samskipað og samanspæld og hetta hóvði áhoyrararum, sum vildu hava eitt eykalag, og tað finga vit eisini, óført.

Bert spell at ein ikki kann hoyra tílíkan jazz í býnum um vikuskiftini, tað er tað sanniliga saknur í.

